

Çocuk ve Hayvan Patikası

Çınar BİBER

Çocuk ve Hayvan Patikası

Çınar BİBER

Theo, uzun otların dalgalandığı ve kuşların şarkı söylediği geniş, rüzgârlı bir parkın kenarında yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, kısa kıvrıkcık siyah saçları ve herkesi hoş karşıladığını hissettiren, dişlerinin arasında boşluk olan bir gülümsemesi vardı. Bez çantasında her zaman pastel boyalar ve kâğıt taşırdı. Hayvanları izlemeyi ve gördüklerini çizmeyi severdi. Güneşli bir sabah aklına harika bir fikir geldi.

Theo mutfağı koştı; annesi orada bir bez çanta hazırlıyordu. "Anne, aileler için bir doğa patikası yapmak istiyorum!" dedi. Annesi gülümsedi; yumuşak, yuvarlak yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir," dedi. "Bugün başlayabiliriz." Theo çantasını kaptı ve kırmızı spor ayakkabıları gitmeye hazırды. Küçük kız kardeşi ellerini çırttı.

Theo ve ailesi parka yürüdü. Küçük kız kardeşi turuncu tulumunu ve minik yeşil botlarını giymişti. Bir çalıyı işaret etti. "Bak! Ayak izleri!" diye kıkırdadı; topuzlu örgüleri zıpladı. Theo dizlerinin üstüne çöktü. "Bunlar tavşan izleri," dedi. "Başkalarına göstermek için bir tabela yapabiliriz." Annesi başını salladı. "İlk tabela için iyi bir yer bulalım."

Theo büyük bir kâğıt ve pastel boyalarını çıkardı. Uzun kulaklı ve büyük ayaklı bir tavşan çizdi. Altına şöyle yazdı: "Sessiz yürüyün. Tavşanların kulakları keskindir." Küçük kız kardeşi minik bir kalp ekledi. "Artık aileler bilecek," dedi. Tabelayı ahşap bir direğe yapıştırdılar. Rüzgâr onu dalgalandırdı. Theo kendini gururlu hissetti. Bu sadece başlangıçtı.

Sonra bir ağacın yükseklerinde bir kuş yuvası buldular. Theo üç mavi yumurtalı bir yuva çizdi. "Lütfen geride kalın ve sessiz adımlar kullanın," diye yazdı. "Kuşların huzura ihtiyacı var." Annesi tabelayı bir dala bağlamasına yardım etti. Tam o sırada Bay Halloran yürüme bastonuyla yanlarına geldi. "Ne güzel bir tabela!" dedi, yuvarlak gözlüklerinin ardından bakarak. "Yardım edebilir miyim?"

Bay Halloran hayvanlar hakkında çok şey biliyordu. Theo'ya bir geyik patikası ve bir tilki ini gösterdi. "Hayvanlar utangaçtır," dedi. "Sessiz olursak yaklaşabilirler." Theo büyük gözlü bir geyik ve gür kuyruklu bir tilki çizdi. Şöyle yazdı: "Parmak uçlarında yürüyün ve fısıldayın." Küçük kız kardeşi parmak uçlarında yürümeyi denedi. Herkes sessizce güldü.

Theo daha fazla tabela yaptı: biri sincabın fındık zulası için, biri kelebek çalısı için, biri de böceklerin yaşadığı bir kütük için. Her tabelada bir resim ve basit bir kural vardı: "Yaban hayatını sessiz adımlarla gözlemleyin." Aileler gelmeye başladı. Tabelaları okuyup gülümsediler. Theo'nun annesi onları karşıladı. "Hayvan patikasına hoş geldiniz!" dedi. "Lütfen doğayı korumamıza yardım edin."

İki çocuklu bir aile tavşan tabelasında durdu. Çocuklar parmak uçlarında yürüyüp fısıldadılar. Birden bir tavşan hoplayarak ortaya çıktı! Çocuklar sevinçle nefeslerini tuttu. "İşe yaradı!" diye fısıldadılar. Theo bir ağacın arkasından izledi. İçi sevinçle doldu. Küçük kız kardeşi kolunu çekiştirdi. "Sessiz davranıyorlar!" diye fısıldadı. "Evet," dedi Theo. "Ve hayvanlar mutlu."

Ama sonra bir çocuk patikadan aşağı koşarak bağırdı. "Bir kuş görüyorum!" diye bağırdı. Kuş uçup gitti. Theo biraz üzüldü. Çocuğun yanına gitti. "Merhaba, ben Theo," dedi nazıkçe. "Hayvanlar yüksek seslerden korkar. Sessiz adımlar denemek ister misin?" Çocuk yere baktı. "Bilmiyordum," dedi. "Deneyeceğim."

Theo çocuğa taşıması için küçük bir tabela verdi. "Sen patika yardımcısı olabilirsin," dedi. Çocuğun yüzü aydınlandı. Parmak uçlarında ailesine geri döndü. Theo'nun annesi elini omzuna koydu. "Bunu iyi idare ettin," dedi. Bay Halloran başını salladı. "Öğrenmek sabır ister," dedi. "Ve nezaket." Theo gülümsedi. Bir fark yarattıklarını biliyordu.

Hayvan patikasıyla ilgili haber yayıldı. Daha çok aile geldi ve daha çok çocuk sessiz yürümeyi öğrendi. Theo yeni bir tabela ekledi: "Öğrenmek doğayı korumamıza yardımcı olur." Küçük kız kardeşi bir yuvayı işaret etti ve küçük çocuklara uzaktan nasıl izleneceğini gösterdi. "Görüyor musunuz? Anne kuş yavrularını besliyor," diye fısıldadı. Çocuklar gözleri kocaman izledi. Theo kız kardeşiyle gurur duydu.

Bay Halloran hayvan izleriyle ilgili bir kitap getirdi. Theo'ya geyik izini köpek izinden nasıl ayırt edeceğini gösterdi. "Birçok insana öğrettin," dedi. "Ama her zaman daha fazlasını öğrenebiliriz." Theo başını salladı. Farklı izlerle yeni bir tabela çizdi. "Teşekkür ederim, Bay Halloran," dedi. "Harika bir öğretmensiniz." Bay Halloran kıkırdadı. "Sen de öylesin, evladım."

Günün sonunda aileler patika girişinde toplandı. Gördüklerini paylaştılar: bir tavşan, bir geyik, bir kelebek. Theo'nun annesi "Sessiz Yürüyücü" yazan küçük rozetler dağıttı. Çocuklar onları gururla taktı. Theo ailesiyle birlikte durdu; kırmızı spor ayakkabıları tozlanmıştı. "Başardık," dedi. Annesi ona sarıldı. "Sen başardın," dedi.

Theo mutlu yüzlere baktı. İçi ısındı. "Hayvanlar hakkında öğrenmek onlara özen göstermemize yardımcı olur," dedi gruba. "Ve özen gösterdiğimizde doğayı koruruz." Herkes alkışladı. Küçük kız kardeşi ona sıkıca sarıldı. "Sen dünyanın en iyi abisisin," dedi. Theo'nun dişleri arasında boşluk olan gülümsemesi iyice genişledi. Bu en güzel gündü.

O günden sonra hayvan patikası hep hareketli kaldı. Aileler her hafta sonu sessizce yürümek ve öğrenmek için geldi. Theo tabelalar eklemeye devam etti, Bay Halloran da bilgisini paylaşmaya. Park dostça bir sınıf gibiydi. Peki hayvanlar? Yakınlarda kaldılar, çünkü güvende olduklarını biliyorlardı. Theo'nun kalbi sevinçle doluydu. Bir fark yaratmıştı.

Theo bir kütüğün üstüne oturup gün batımını izledi. Annesi yanına oturdu. "Harika bir şey başlattın," dedi. Theo başını salladı. "Yaban hayatını sessiz adımlarla gözlemlediğimizde doğayı koruduğumuzu öğrendim," dedi. "Ve öğrendiklerimizi paylaştığımızda herkes yardımcı olabilir." Küçük kız kardeşi kucağına tırmandı. Bir geyiğin ağaçların arasından usulca geçişini izlediler.